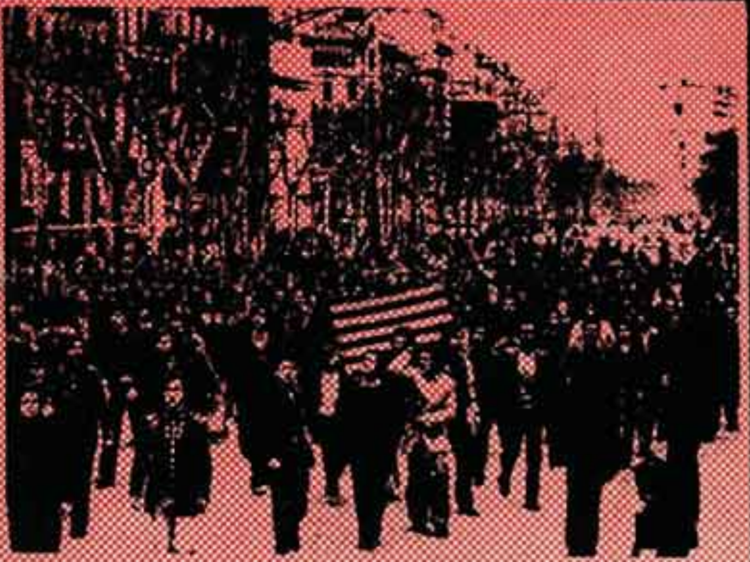
DEMÀ

"unim-nos i demà l'Internacional serà el gènere humà"

Després de molts anys, avui, per a primera vegada surt un número de "DEMÀ", el quinzenal català de la LCR. Pensem que els marxistes revolucionaris tenim moltes coses a dir, a proposar al moviment de masses del nostre pais, i ara, amb el "DEMÀ" tindrem un instrument millor per a lligar-nos més fermament a aquest moviment. Però "DEMÀ" no és una tasca que parteixi de zero. Tenim l'experiència de bastants números irregulars dels "Fulls de Combat", apareguts a Catalunya, de més de seixanta números de COMBATE, el nostre òrgan central, dels innumerables de ZUTIK!, òrgan de LCR-ETA VIª a Euskadi, de O ROXO a Galizia, etz. "DEMÀ" no vol ser tan sols una eina dels trotskistes, sino qualcom útil a tot el moviment obrer i per això demanem la seva solidaritat política amb la seva aparició i difusió, s'estigui o no d'acord amb l'alternativa política que des d'aquestes pàgines propugnem. "DEMÀ" serà també una revista que vagi més enllà de la problemàtica política a Catalunya, intentant reforçar els llaços que ens agermanen amb la resta dels Països Catalans de la mateixa manera que, no cal ni dir-ho, estimularà la solidaritat mes estreta entre tot el proletariat a

l'estat espanyol que es bat en la lluita comuna contra el règim capitalista, més enllà de les seves formes de dominació concretes a cada moment, així com estimularà els lligams que l'agermanen amb tots els treballadors del món. Es per això que les lletres que encapçalen la nostra revista són de la to nada de l'Internacional, el cant de lluita de tots els obrers del planeta. Com diu una cançó d'en Raimon, en la "lluita d'avui per un demà ric i lliure", llegeix i difon "DEMÀ", ajuda'l a sortir de l'il.legalitat forçada d'avui.

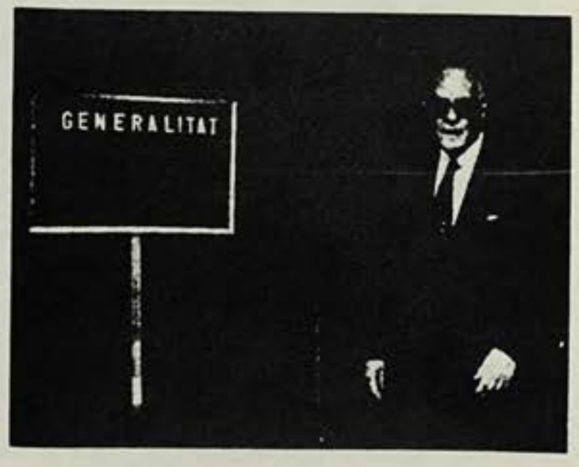
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
QUARTA INTERNACIONAL

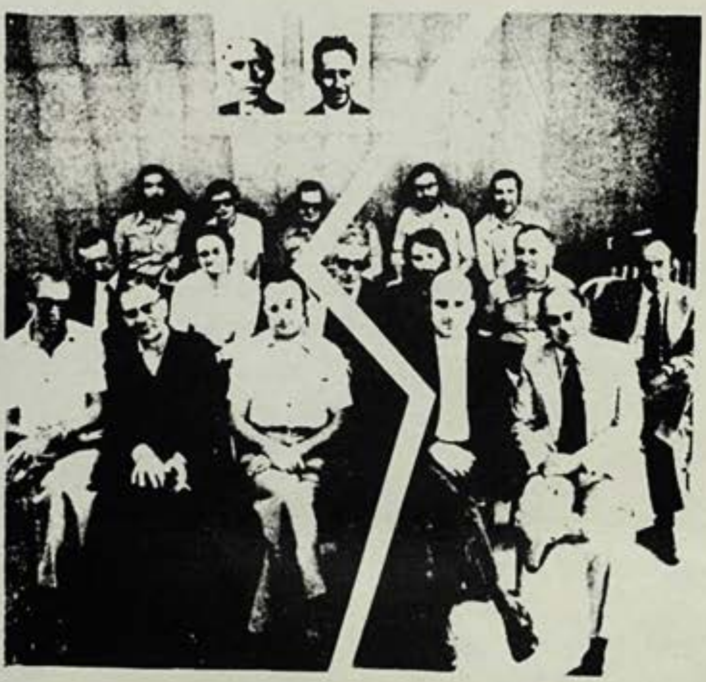
catalunya, 1ªquinzena/febrer/1977 any1/nº0/15pts.

editorial

L'HORA DE LES CAMPANADES

Després del referèndum la política a Catalunya sembla anar a cops de campanada. Pel que fa a la burgesia, les campanes toquen a somatent. Però, ni els campanars ni els campaners son sempre els mateixos, ni el seu repic té idèntic sò. Des de St. Martin le Beau, "l'Honorable" crida a negociar amb el govern i no amb l'oposició. Des de el Passeig de Gràcia el banquer Pujol, anomenat no-se sap molt bé per quí, "representant de Catalunya", crida a negociar amb Madrid... junt amb l'oposició. Des de Madrid, Suàrez crida a acceptar el seu "Consell General", encara que sigui presidit per Tarradellas. Des de la seva tomba de Palafrugell, el fantasma d'en Pallach, crida a conciliar les crides de "l'honorable" i d'en Suàrez. I el conjunt de partits obrers que proposen negociar i pactar, s'omplen de picabaralles en cada una d'aquestes crides i totes les seves possibles variants. Mentrestant, els sectors més lúcids del moviment obrer senten també tocs de campana. Però aquestes truquen des de més prop. Els campaners son els més de 4.500 treballadors de Roca resistint heroicament, des del seu isolament, a la patronal i les forces represives. Els campaners són les decenes i decenes de lluitadors encara empressonats, són les dones i els joves en lluita contra l'opressió, és tot un poble que vol, ara, conquerir tota la llibertat, inclosa la nacional.

EDITORIAL

"L'Honorable" campaner contra la campana del banquer

Dins dels que pacten, el conflicte més important és el que enfronta a Tarradellas contra en Pujol. El fons de la qüestió, malgrat totes les confusions, es bastant simple. Mentres que per en Tarradellas i les forces polítiques que li donen suport incondicional, es tracta d'aconseguir que el govern "dongui" algún tipus de "Generalitat" i per el seu mitjà fer una série de "concesions al moviment de masses" de Catalunya; per en Pujol -i també per al PSUC- es tracta d'aconseguir que el govern doni mostres de "comprensió" dels problemes de Catalunya i de la seva "personalitat diferenciada" mitjançant una mena de "règim especial" amb forma d'estatut. Una sortida o un altre suposa quelcom més que un matís. Suposa una diferent prosició sobre el grau d'autonomia administrativa del organisme català - respecte a Madrid i també el grau de sobrerepresentació dels partits burgesos al seu interior. Però hi ha una pregunta que pot aparèixer, i aquesta és la del per què tots -o la gran majoria- d'aquests partits apoien al mateix temps la campanya de "Volem l'Estatut". Per a nosaltres la resposta és evident: tothom intenta de salvar la cara davant del moviment i espera que sigui l'altre el primer que renunciï a "L'Estatut" per a després poder dir que "ja que les coses són així...", a la vegada que es donen -sobre tot el PSUC- una millor base de maniobra al sí del moviment per tal de pressionar sobre el govern i, també sobre l'hipotètica administració autònoma de Catalunya.

Sentir les campanes i...

La cosa es fa un xic més complexe quan intervenen els partits obrers. El - PSUC manté aferriçadament la posició Pujol, mentre PTE i MCC sostenen a Tarradellas. En el cas del PSUC el seu plantejament prové del seu marc estratègic que - comporta una línea de concesions cada cop més fortes a la "reforma" Suárez per a tal d'aconseguir la negociació i el seu reconeixement com a partit. Per això ara ja parla del doble front de negociacions -amb tota l'oposició i des de Catalunya- mentres deixa en un segon o tercer plà la defensa de les lluites obreres -ROCA!- o el mateix combat per l'Amnistia total, a la vegada que comença a difuminar la batalla per els partits sense exclusions. Pel que fà al PTE la seva possició respecte a "l'honorable" procedeix de l'intent de trobar un lloc al sol als organismes de pacte a la vegada que comporta il.lusions sobre el control que pot exercir sobre la figura del "president". Per el MCC la qüestió radica, apart de les il.lusions sobre la fermesa de Tarradellas front al govern Suárez en trobar una sortida a la crisi de l'Assemblea de Catalunya, tot i deixant intacte el seu contingut col.laboracionista actual. Tots dos senten campanades confuses que els - porten a identificar la necessitat d'un autogovern completament sobirà per a Catalunya amb la "Generalitat" que encapsala en Tarradellas. I això és una confusió perillosíssima, tant, que pot hipotecar el seu futur dins del corrent revolucionari del moviment obrer català per acabar entant de plè dins del joc de la política pseudoparlamentarista dels partits burgesos .

Un moment de decissions

La via de la negociació amb el govern, és una via sense sortida i, el que - és més greu, una via que només té com a resultat la confusió i la desmovilització del moviment de masses del nostre país. El camí, l'únic camí realista i capaç d'aconseguir veritables resultats, és el de la movilització de la classe obrera i de tot el poble. I aquesta movilització ha de partir dels objectius que estan a la base de tot moviment de masses. Són l'Amnistia Total per la que hem sortit al carrer tantes vegades, són les eleccions inmediates a un Parlament sobirà de Catalunya on decidir les relacions a mantenir amb la resta de pobles que composes l'Estat espanyol, són els partits sense exclusions, és la disolució dels -

cosos represius i de tota la legislació franquista, és la plena llibertat sindical, són les reivindicacions dels treballadors, de les dones, dels joves... I tot això cal fer-ho des de l'unitat més ampla possible, l'unitat dels partits obrers i les organitzacions sindicals, l'unitat als barris i les comarques de tots els organismes populars, incosses les Assemblees Democràtiques. Es l'unitat que ens menarà a la victòria. I el marc actual ens ofereix una oportunitat preciosa d'imposar aquests objectius en el marc actual, impulssant la creació de marcs de centralització del moviment en la perspectiva de la Vaga General, capaç de durnos a unes eleccions lliures a Corts Constituents, a batallar per a la República Federal, per a la llibertat sense restriccions. Aquest és el nostre camp, aquestes són les nostres campanades.

21 de Gener A.R.

JOVES EN LLUITA

De tots és sabut el paper determinant que la joventut ha jugat en el procés de descomposició dels últims anys de la dictadura. A les escoles, als barris i a les fàbriques ha dit que no a aquesta societat que els marginava i impedia desenrrotllar-se tant culturalment com social i políticament.

El jove es rebela contra la manca d'escoles, llocs d'esplai als barris (poliesportius, balls, cinemes per la joventut, ateneus populars i culturals, etz.). Contra el sistema educatiu que el considera sempre com un subjecte passiu i que li impedeix el control de l'ensenyament, contra una societat que reprimeix la seva vida sexual, contra una societat que educa diferent a l'home quela dona per a continuar la opressió masclista i que aquella acabi sen una esposa leal i bona mare.

El jove es rebela contra aquesta societat que no el considera major d'edat fins els 21 anys quan des dels 14 el considera apte per a treballar i explotar-lo. Es rebela contra l'aprenentatge que no és més que una banal excusa per sobre-explotar-lo desde la més tendra edat.

Es per tot això que la joventud s'ha radicalitzat i s'ha incorporat a les lluites d'una forma massiva a partir dels seus propis problemes. Per això ha vist la necessitat de fugir del paternalisme que influencia els partits polítics i s'ha incorporat a organitzacions pròpies de la joventut.

Per tant, nosaltres, joves de la LCR hem considerat urgent la creació d'una nova organització de joves comunistes i ho considerem una tasca important cap a la creació del futur Partit Revolucionari a l'Estat espanyol.

Pensem que aquesta organització, les Joventuts Comunistes Revolucionàries, encara que accepti els plantejaments polítics generals de la LCR, cal que tingui Autonomía Total en tot el que concerneix a la seva definició política, la seva estructura organitzativa i el seu funcionament democràtic a tots els sectors on intervé: batxillers, aprenents, barris, escoles de formació professional, joves obrers, dones joves, etz., i tots els altres sectors on s'integra la joventut.

Com a primer pas cap a la constitució democràtica d'aquestes JCR, s'han creat els Cercles de Joves Revolucionaris (CJR) a partir d'un acord general amb la plataforma dels números 1 i 2 de la revista òrgan dels cercles, "Joven Revolucionario". Amb els debats oberts tots els organitzats en cercles hem elegit una coordinadora nacional, hem definit quines han de ser les nostres relacions amb la LCR i preparem el Congrés Nacional de Catalunya. El mateix procés es segueix a les altres nacionalitats de l'Estat espanyol i anem cap a la creació de la Federació de Joventuts Comunistes Revolucionàries.

Daniel

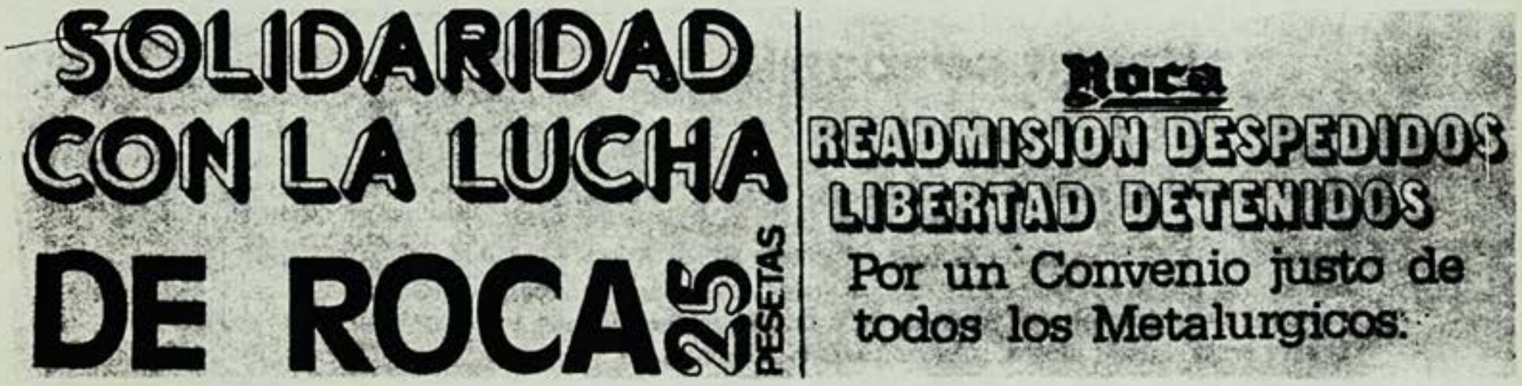
DOSSIER ROCA

HISTORIA D'UNA VAGA

El procés cap al novembre/76:

- Març/76: 41 dies de vaga per reivindicacions econòmiques on queda palesa la total inutilitat de la CNS.
- Juny/76: Elecció democràtica de 43 representants a partir d'assemblees a cada secció. Aquests elegeixen un comitè de 15 que el.laborarà la plataforma - unitària de tots els treballadors.
- Setembre/76: -S'aconsegueix la discusió de tots els càrrecs de la CNS.
  -Atur de 24 hores per recolzar el reconeixement dels seus delegats.
- Octubre/76: -Els delegats són ja 60.
  -Es presenta a l'assemblea un projecte de construcció d'una secció sindical unitària per a construir el sindicat dels treballadors i lluitar contra la divisió sindical.

El conflicte actual.

- 4 d'Octubre: Comencen les deliberacions del Conveni. La plataforma de 33 punts aprovada per l'assemblea es contestada amb una única oferta d'augment de - 1.400 pts. per quinzena per part de l'empresa. Els treballadors rebaixen els punts a 24 però l'empresa no vol negociar.
- 28 d'OCtubre: -Atur de 24 hores. Comença l'acomiadament de delegats per part de l'empresa i la resposta en forma d'aturs per part dels treballadors.
- 9 de novembre:-l'Assemblea decideix la vaga indefinida fins aconseguir la - readmisió dels acomiadats i l'anul.lació de les sancions. El conjunt de delegats assumeix les tasques de direcció de la vaga, sota el control de l'assemblea. Aquest mateix dia es produeixen els primers enfrontaments amb la Guàrdia Civil.
- 13 de novembre: Assemblea a la CNS on s'elegeixen 10 representants dels treballadors per a negociar. La CNS, però, imposà que siguin elegits per segret i amb inclusió de representants de les centrals sindicals, cosa que no és acceptada pels treballadors que consideren una intromissió a la seva autonomia.
- 15 de novembre: l'empresa obre la factoria per tal de dividir als treballadors i aconseguir la gradual incorporació a la feina. Però amb 46 acomiadats , 8 detinguts i 1100 sancionats, els obrers decideixen unanimement no entrar.
- 18 de novembre: Es tanca definitivament la factoria i rebutja negociar amb els treballadors malgrat les diverses propostes d'aquests★

Els treballadors de ROCA han rebassat ja els dos mesos des de l'inici de la seva vaga i malgrat que fóra prematur pretendre de fer un balanç definitiu d'aquesta lluita sí és possible d'extreure'n ja alguns ensenyaments d'aquests 60 dies d'experiència.

Una lliçó de combativitat

En primer lloc cal remarcar l'enorme combativitat que estan demostrant els companys de Roca en mantenir durant tot aquest temps una lluita que reuneix unes especials condicions de duresa.

Duresa que li bé donada en primer lloc pel caràcter intransigent de la direcció de la fàbrica, acostumada a fer i desfer segons la seva voluntat. Una direcció que mai no ha escoltat les queixes dels seus "productors" sinó que les ha reprimides amb els mètodes més humiliants i que manté a la fàbrica unes condicions de treball indignes.

Duresa produida per la brutal intervenció de la Guàrdia Civil que utilitza els mètodes més violents per a disoldre assemblees, concentracions i marxes, sense tenir cura de la presència d'homes d'avançada edat i que ha practicat nombroses detencions.

Així com la intervenció de les "bandes incontrolades", bandes de salvatges que amb constants atemptats sobre els delegats, les seves famílies i les seves cases, han procurat crear un autèntic clima de terror entre la població.

Però els homes i dones de Roca -i tot el poblat en pès- no s'han deixat espantar per aquestes agressions, com tampoc els ha sorprès la duresa de la patronal, que ja coneixien. Farts de soportar unes condicions de treball indignes, tips del comportament dictatorial i humiliant dels càrrecs, han assumit la lluita amb totes les seves conseqüències.

L'organització de la vaga: un exemple de democràcia obrera.

Cal destacar també la forma d'organització de la vaga, forjada ja uns mesos abans d'iniciar-se l'actual conflicte.

El principi que inspira el seu sistema organitzatiu és la unitat dels treballadors, concretada en la construcció d'una sola organització de lluita, ja que els interessos de la classe obrera són els mateixos. Això va quedar plasmat en el "Projecte de bases per a la construcció d'una secció sindical unitària" que començaren a aprovar per seccions poc avans d'iniciar-se l'actual conflicte. Els companys de Roca han demostrat, doncs, d'una manera pràctica que la unitat sindical és possible.

Però aquesta unitat només ha estat possible en la mesura en que s'han pogut expressar lliurement les diferents tendències i opinions existents a l'empresa, les quals, a la vegada, han acceptat, un cop debatudes, les decissions preses per majoria.

Evidentment, la base que sustenta aquest funcionament és l'assemblea. Tant a l'hora d'elegir representants de taller o de fàbrica, com per a prendre qualsevol determinació en el transcurs de la lluita, l'assemblea és l'òrgan suprem de decissió, un cop han estat plantejades les diferents opcions, sense cap mena de restricció. L'assemblea té poder per a elegir els seus delegats poguent-los revocar en qualsevol moment és a dir, exerceix un control absolut sobre els seus representants; impedint d'aquesta manera que el curs de la lluita sigui determiant per una minoria a esquenes dels treballadors.

Un problema greu: l'aïllament de la lluita.

Però ni la gran combativitat dels companys de Roca, ni la forma exemplar com estant duent l'organització interna de la vaga, han permès de trencar l'aïllament en què es troba aquesta lluita, malgrat les constants crides fetes pels companys de Roca en aquest sentit.

Hi ha dues raons que expliquen -parcialment- aquesta enorme dificultat d'extendre la vaga, quant menys a la comarca.

D'una banda, Roca s'ha vist històricament deslligada de l'evolució seguida pel moviment obrer al Baix Llo-

bregat en les vagues generals d'aquests darrers anys i que l'han situat al capdavant del moviment obrer a Catalunya. I això tant per raons "geogràfiques" – -distanciament de Gavà respecte al nucli vital d'aquest moviment- com per les ma teixes peculiaritats de l'empresa, així com per l'absència d'una alternativa que hagi permès de trencar aquest deslligam.

D'altra banda, aquest deslligam es produeix també pel que fa a la secció sindical que estaven construint els treballadors de Roca -tasca que la vaga va interrompre- i que, malgrat la seva voluntat, es troba mancada de coordinació estable amb cap tipus d'organisme de la comarca o província. Encara que l'estructuració interna (a nivell de fàbrica) de la secció sindical hagi demostrat la seva consistència (la prova és com està servint per a mantenir l'unitat dels vaguistes), és evident que aquesta manca de coordinació limita enormement les possibilitats d'extendre aquesta lluita.

De quí és la responsabilitat?

Però tot això no justifica en absolut el que una vaga d'aquestes carac

LES DONES DE ROCA SABEN EL QUE VOLEN!

Margarida Alomar

Tot va començar a una assemblea general dels treballadors de ROCA. Un grup de dones van fer una crida: les dones també s'han d'incorporar a la vaga. ¿Qué fem aturades a casa nostra? La vaga ens necessita.

El segón diumenge de la vaga a l'assemblea hi havien molts homes, dones només quaranta. Aquestes van fer un escrit on demanaven als homes on estaven les seves companyes.

Van començar a unir-se per anar al mercat, doncs els feixiste les havien amenaçat. A la següent assemblea la crida havia fet efecte: hi havien moltes més dones. Així van decidir fixar les seves reunions els divendres.

Les dones s'han mogut

Es varen organitzar per anar a demanar solidaritat econòmica. Així també s'apreni molt. A lgunes d'elles davant la guàrdia civil volien adoptar una actitut pacifica, doncs creien que així demostraven no tenir por. Però van aprendre que els civils no tenen al cap i a les mans el mateix que els treballadors. No s'hi pensaven gens en apallisar-les. Les insultaven dient-lis de tot i que el seu lloc era la cuina.

També van participar a les barricades, les dones més joves portaven pedres i fins i tot les llançaven cap els seus agressors:els civils. Quant aquests, en moltes ocasions, entraven al poblat les dones els hi plantaven cara i els feien recular.

Els homes a vegades s'agafaven les coses al peu de la lletra.i s'empipaven amb les dones. Elles tenien que cridar-los i ferlos-hi comprendre que el problema era de tots plegats, dons una vegada els homes es van sentir ofesos al sentir a parlar una dona i varen sortir tots de l'església on s'han anat fent les assemblees. Estaven nerviosos, els disculpava una dona. Una altra li contestà: però nosaltres també ho estem o ¿es què creus que la lluita només els hi afecta a ells?

La participacio de les dones ha tingut els seus alts i baixos. Primer van començar les més joves i progressivament s'incorporaven dones més grans. Feien torns per cuidar els nens, així podien anar més dones a les assemblees.

Aprofitaven per discutir la seva problemàtica que a totes les aclaparava. Algunes deien que elles no podien sortir al carrer doncs els seus marits no les deixaven. El marit no assimila que la participació de la dona té la mateixa importància que la d'ell, deia una dona de ROCA. Ni se'n adona del paper important d'unique podem ser, seguia una altra.

Però les dones, malgrat tot, no han defallit. A tots els els actes públics celebrats darrerament hi han estat presents. Han comprés que l'enemic principal no és el company. I que qui esgota més aviat la paciència és l'empresa amb la seva actitut intransigent, els cossos repressius i el govern que no ha fet res més que utilitzar el bastó.

VISCA LA LLUITA DE LES DONES DE ROCA !
VISCA L'ALLIBERAMENT DE LA DONA !

terístiques -en la que els obrers han donat el màxim del seu esforç- s'hagi trobat mancada del suport d'una solidaritat activa per part del conjunt del moviment obrer de Catalunya i especialment del Baix Llobregat, que tantes vegades ha demostrat el seu alt nivell de consciència i de solidaritat.

En aquest sentit, cal denunciar l'actitud que han près les direccions de les centrals sindicals que no han assumit la necessitat d'impulsar la màxima solidaritat i l'extensió de la lluita.

Pel que fa a la USO, des del primer moment ha deixat palesa la seva hostilitat respecte al mètode emprat pels obrers en l'organització de la vaga, fent sistemàticament crides a la moderació i "responsabilitat" enlloc de preocupar-se per donar una sortida que ajudés realment als vaguistes.

Respecte a la direcció majoritària de CCOO la seva actitut ha estat -si cap- més greu encara, donada la influència que té sobre els treballadors del Baix Llobregat i també a la resta de la província. Així, ha fet orelles sordes a les constants crides dels treballadors de Roca, demostrant estar més interessada en buscar el pacte social amb els patrons i la SOFRES del Baix, que en potenciar la lluita dels treballadors. I aquest fet no el pot amagar el que en l'últim moment hagi fet una crida pel dia del judici a fer aturs parcials i a concentrar-se a Magistratura, doncs ho ha fet afegint-se a la convocatòria que ja havien fet diverses organitzacions polítiques i sindicals.

En quant a la corrent unitària de comissions obreres, malgrat que ha plantejat a la C.S. de la CONC la necessitat d'apoiar la vaga, fent un comunicat de premsa en aquest sentit, no ha desarrollat una campanya prou activa en solidaritat amb Roca, sobretot tenint en compte la presència d'alguns dels seus membres entre els delegats elegits a la lluita.

I la CNT, s'ha limitat -potser per la seva escassa implantació- a fer pintades i recollir diners; però la vaga de Roca necessita quelcom més que això.

Així, doncs, cal dir, lamentablement, que les diferents organitzacions sindicals (la vanguardia de la classe obrera) no han estat ni molt menys a l'alçada que la lluita demana, i les repercusions que s'en puguin derivar les pagarà el conjunt de la classe obrera.

Evitar una derrota

La situació és doncs difícil pels companys de Roca; però la seva lluita continúa. Per això és necessari encara impulsar la màxima solidaritat amb aquest combat. Els judicis que es celebren aques dies, han d'ésser una ocasió per a movilitzar-nos contra els acomiadaments que l'empresa preten demantenir.

La vaga de Roca és un model d'organització i combativitat per a la classe obrera, per això serà doblement lamentable si no podem gaudir d'una victòria merescuda, que ho fóra de tots els treballadors.

Jofre

★ ★ ★

febrer 77. febrer 77.febrer 77.febrer 77.febrer 77.febrer 77. febrer 77.

RECOLZA I COL.LABORA AMB LA SETMANA DE LA LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA

er 77.febrer 77.febrer 77.febrer 77.febrer 77.febrer 77.febrer 77. febre

ROCA:ÚLTIMA HORA.ROCA:ÚLTIMA HORA.ROC

● El judici a Magistratura per l'acomiadament dels treballadors de Roca es va suspendre. Durant tot el dia van haver manifestacions pels carrers de Barcelona amb barricades i enfrontaments amb els grisos, que van utilitzar tots els seus mitjans per disoldre als treballadors.

Dues persones van ser ferides de bala: Eduard Miret Pérez, de 20 anys, que si no arriva a portar un penjoll al pit hauria mort amb tota seguretat. La bala li travessà el bras i va quedar incrustada en el penjoll. També va rebre Manuel Perez Caballero, sota el bras.

Però els treballadors, ben segurs de les seves justes reivindicacions, van contestar les agressions fent retrocedir als grisos més d'una vegada.

La democràcia "ve" a Espanya, el joc és permés, hi ha "destape" a les películes i es parla de suprimir la censura, però al "COLECTIU CINEMA DE CLASSE", amb el seu esforç de plasmar la lluita de classes al cinema, li ha estat segrestat per aquest govern de "demócrates" el negatiu de la pel·lícula que havien fet sobre la vaga de Laforsa, del Baix Llobregat. Recolzem amb el nostre esforç i organització que aquest tipus de cinema arribi al qui va destinat per a encoratjar-lo en la lluita pel fi de l'opressió ●

Campanya d'afiliació de la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya

● La CS de la CONC ha organitzat una campanya d'afiliació massiva del 15 al 30 d'aquest mes de gener. Cal que el sindicat de CCOO l'edifiquem entre tots els mils i mils d'obrers que veiem a CCOO com l'organització capdevantera de la lluita per les nostres reivindicacions. Però des de la tendència unitària creiem que no ha de ser una afiliació a una organització ja feta, sino una participació activa en un procés constituent, que ens porti a la unitat sindical a través del Congrés Sindical Constituent.

HOMENATGE A XIRINACS

● A Xirinacs, sentinella de l'amnistia, l'inspirador de la Marxa de la Llibertat arreu dels Paisos Catalans l'estiu passat, se li va retre un homenatge a la Fundació Miró i ell va fer una "crida per la unitat de Catalunya".

Saludem els esforços de Xirinacs per l'Amnistia, la democràcia i les llibertats nacionals a Catalunya, però els projectes respecte a ella d'una Lliga a l'altre son ben diferents. No estem tampoc per Parlaments Provisionals autoproclamats, sino que proclamem la necessitat a la caiguda de la Dictadura, d'eleccions al Parlament de Catalunya que es proclami sobirà i que decideixi les relacions que Catalunya ha de mantenir amb la resta de l'Estat.

AUTODETERMINACIO PER A CATALUNYA ! VISCA CATALUNYA SOCIALISTA !!
VISCA CATALUNYA !

1er. CONGRÉS NACIONAL DE CATALUNYA DE LA L.C.R.

Darrerament han finalitzat les sessions de treball del primer Congrés Nacional de Catalunya de la LLiga Comunista Revolucionària, després d'ésser votades les diferents ressolucions, debatudes anteriorment, i elegida la nova direcció nacional de Catalunya.

Al Congrés estatal, celebrat l'agost passat, es va resoldre la convocatòria inmediata per part de les organitzaciones en les diverses nacionalitats de congresos nacionals. Aquests tenen una autonomia total d'elaboració política i implicacions tàctiques en tot el referent al fet nacional.

Per condicions de clandestinitat, especialment desprès de la detenció de 150 companys de LCR-ETA VIª a Euskadi, va ser impossible comptar amb l'assistència de convidats del conjunt de les organitzacions obreres, fins i tot de les que ens són més afins.

Els temes debatuts en las sessions del Congrés son les següents:

- Ressolució sobre la situació política a Catalunya i les tasques dels marxistes revolucionaris amb anex sobre aspectes concrets del fet Nacional.
- Treball obrer.
- Organització.

La discusió més polaritzada va ser sobre la situació política a Catalunya i tasques dels marxistes revolucionaris. Les posicions diferenciades van donar lloc a diferents reagrupaments, per poder defensar les seves posicions durant la preparació del Congrés (3 mesos).

Durant aquest període tots els militants van poder conèixer i pronunciarse per les diferents posicions o bé van poder elaborar resolucions alternatives, esmenes, a aquestes posicions. És a dir, tant la preparació del Congrés com la seva celebració varen reunir les condicions necesàries de democràcia i es va respectar el dret a reagrupar-se per defensar posicions contràries.

Amb la realització d'aquest primer Congrés Nacional a Catalunya, la Lliga Comunista Revolucionària ha iniciat un procés en el seu rearmament i homogenització política i pot encarar amb optimisme el periòde que iniciem. El balanç estadístic de la Lliga Comunista Revolucionària així ho demostra, s'ha donat un salt important en la quantitat de militants, doblant el seu nombre en menys d'un any i quàdruplicant-se en el sector obrer.

La proporció de militants d'orígen obrer és del 55% i composen actualment obrers industrials i treballadors assalariats més del 90% de l'organització. Més del 40% de militants intervenen a Comissions Obreres i el 21% en Associacións de Veïns. Això demostra una forta inserció dins del moviment obrer i popular.

El 70% de l'organització són homes i només un 30% són dones. A l'òrgan de direcció nacional aquestes son menys del 24%. Aquestes dades són font de reflexió necessària per exigir-nos més gran dedicació del conjunt de la Lliga Comunista Revolucionària a l'incorporació de la dona al marxisme revolucionari i a les tasques de direcció.

La mitja d'edat és superior a 24 anys i reflexen una organització que sap incorporar a la joventut revolucionària i als quadres madurs i amb experiència del moviment obrer i popular.

Així mateix es va decidir la publicació de les ressolucions aprovades per majoria i també les de les posicions que van quedar en minoria. El Congrés va enviar salutacions a ROCA, LC i OICE.

C. Vidal